

РЕШЕНИЕ

№ 5722

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Димитър Гальов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **2697** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитър Гальов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава X. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на М. К. Р., против решение от 29.12.2023 г. по н.а.х.д. № 15885/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 11 състав, с което е потвърден електронен фиш, серия „К“, № 6813291, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на процесното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Сочи, че доколкото в оспореното решение се коментират и обсъждат факти относно дружество с фирмено наименование „Комерс-5“ ЕООД, което не е идентично с „Булгар Комерс-5“ ЕООД, като не са посочени ЕИК или други индивидуализиращи белези, то решаващият съд се е произнесъл по отношение на различно от представляваното от касатора дружество. Оспорва установената от районния съд фактическа обстановка, по-конкретно изводите на съда, че участъкът от [улица]до

номер 459 в посока към [населено място] (към [улица]) се намира в зоната на действие на знак за населено място или в обхвата на знак Б26 към датата на инкриминираното нарушение – 02.01.2023 г. Аргументира приложението на чл. 28 ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на обжалвания съдебен акт и потвърдения с него електронен фиш. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на претендираните от СДВР разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. Ответникът – СДВР, в съдебно заседание се представлява от юрк. С., който изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от касатора адвокатски хонорар.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, XX-ти касационен състав, в пределите на проверка, съгласно чл. 218 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, като обсъди посочените в жалбата пороци на решението и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, приема следното: Касационната жалба е ДОПУСТИМА, подадена е от надлежна страна с право на жалба срещу неблагоприятен съдебен акт, който подлежи на касационно обжалване, в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК и отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 212 от АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 02.01.2023 г., в 15:28 ч. неустановено по делото лице управлявало моторно превозно средство – „Форд Мондео“, ДК [рег.номер на МПС] (собственост на „Комерс-5“ ЕООД, със законен представител М. К. Р.) в [населено място], по [улица], с посока на движение от Околовръстен път към [улица], като при № 459 се движело със скорост от 96 км/ч, при разрешена такава от 50 км/ч. Нарушението било установено и заснето с техническо средство за видеоконтрол С.-М2-MD1193, представляващо одобрен тип автоматизирана система, която към момента на нарушението била преминала преглед за техническа изправност. Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с АТСС, с който на законния представител на дружеството е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лв. за нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП.

За да потвърди обжалвания електронен фиш, районният съд е приел, че в конкретния случай се установява извършването на описаното в него административно нарушение, като е мотивирал изводите си. Констатирал е, че атакуваният електронен фиш съдържа всички реквизити, изискуеми по закон – чл.189, ал.4 ЗДвП. Съдът е обсъдил наведените от жалбоподателя доводи и е изложил съображения защо приема същите за неоснователни.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства.

Касационната инстанция намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съд възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН установената от СРС фактическа обстановка. Обжалваното решение е постановено въз основа на събраните доказателства, като съдът е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона доказателства

дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, както и законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения.

Неоснователно е възражението на касатора, че решаващият съд се е произнесъл по отношение на различно от санкционираното дружество. Действително, в съдебното решение е допусната техническа грешка при изписването на наименованието на дружеството, чийто законен представител е санкциониран, като вместо „Булгар Комерс-5“ ЕООД е посочено „Комерс-5“ ЕООД. Съгласно чл. 189, ал. 4, изр. 1, вр. чл. 188, ал. 2 ЗДвП, при извършване на нарушение при управление на превозно средство, собственост на юридическо лице, с електронен фиш може да бъде наложена единствено глоба или на неговия законен представител, както е в случая, или на лицето, посочено от него, на което е предоставено управлението на моторното превозно средство. По делото е приобщена справка от ТРРЮЛНЦ, от която е видно, че наименованието на дружеството е „Б. К.-5“, а негов законен представител е М. К. Р. – управител, така както е посочено и в електронния фиш. Р. не твърди от своя страна да е предоставила фактическото ползване на автомобила на друго лице и не се е възползвала от възможността по чл. 189, ал. 5 ЗДвП след получаването на електронния фиш да представи декларация, в която да посочи лицето, което го е управлявало, за да се анулира издаденият фиш и да се издаде нов на посоченото в декларацията лице – водач на автомобила. Не е без значение и фактът, че именно М. К. Р. е получила препис от съдебното решение и своевременно е упражнила правото си на касационна жалба и следователно правото на защита на санкционираното лице не е накърнено по никакъв начин. Следователно, неточното изписване на наименованието на дружеството в съдебното решение не е довело до невъзможност за касатора да разбере за извършването на кое нарушение е ангажирана именно неговата административнонаказателна отговорност.

На следващо място, не се споделят твърденията в касационната жалба, че не е ясно, че има въведено ограничение на скоростта за населено място – 50 км/ч, действащо към датата на извършване на нарушението в процесния участък. Това е така, защото по аргумент от чл. 21, ал. 1 ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място, като разрешената скорост е 50 км/ч. От отговора на Столична община, дирекция „Управление и анализ на трафика“ и приложеното копие от проект на организация на движението по [улица] в района на № 459 с посока на движение от Околовръстен път към [улица] се установява, че в коментирания пътен участък към 02.01.2023 г. максимално разрешената скорост на движение на пътни превозни средства от категория „В“ е била предвидената в чл. 21, ал. 1 ЗДвП, т.е. 50 км/ч. От веществените доказателствени средства и от писмените доказателства по делото се установява, че лекият автомобил „Форд Мондео“, ДК [рег.номер на МПС], се е движел със скорост 96 км/ч при въведеното ограничение от 50 км/ч. От вещественото доказателствено

средство – снимка към електронен фиш, серия „К“, № 6813291, се установява, че измерената скорост на движение на лекия автомобил е 99 км/ч. От протокола за проверка № 06-СГ-ИСИС/15.03.2022 г. се установява стойността на относимата възможна грешка предвид измерената скорост на движение – 3 км/ч до 100 км/ч. Коментираната стойност от 3 км/ч е приспадната в полза на касатора, като при измерена скорост от 99 км/ч административнонаказателната му отговорност е ангажирана за движение със скорост 96 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство. Ето защо, в оспореното решение не е налице съществен порок, водещ до неговата неправилност, състоящ се в неустановяването на факти от съществено значение за изхода на спора.

Касационната инстанция споделя и извода на районния съд относно липсата на предпоставки процесното нарушение да бъде квалифицирано като маловажно по смисъла на закона и които да обусловят приложението на чл. 28 ЗАНН, поради което счита за безпредметно да ги преповтаря.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в касационното производство, съдът намира същото за основателно. В полза на ответника по касация се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер на 80 лв. съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 29.12.2023 г. по н.а.х.д. № 15885/2023 г. по описа на СРС, НО, 11 състав.

ОСЪЖДА М. К. Р. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.